У румовищах поміж череп'ям дзбанків,
мечами і пряслами, що знаходимо щоденно,
напіткали невідомої діви останки
з начільником — золотою діадемою.

Мовчить про її наймення віко саркофагу,
літопис задвірками обійшов її дівоцтво.
Замість весільної фати нап’яв фатум
чорну намітку на ясні очі.

Чи се не твоя, городе, суща подоба:
поросло городище забуття дерном,
лишилася дещиця слави по тобі,
сливе діви золота діадема.